

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce:

[redacted] IČO: [redacted]
sídlem [redacted]

zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Vobořilem, advokátem,
sídlem U Smaltovny 1115/32, Praha 7

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-25719-8/KM-2014

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-25719-8/KM-2014, a rozhodnutí náměstka policejního prezidenta Policie České republiky pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 23. 5. 2014, čj. PPR-33557-18/ČJ-2013-990740, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. et Mgr. Jana Vobořila, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 22. 7. 2014, čj. MV-25719-8/KM-2014 (dále

těž „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta Policie České republiky pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**povinný subjekt**“) ze dne 23. 5. 2014, čj. PPR-33557-18/ČJ-2013-990740 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt rozhodl o částečném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 a na základě § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 106/1999 Sb.**“).
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí a naposledy uvedené rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný na str. 2 – 9 Napadeného rozhodnutí obsáhle rekapituloval předchozí průběh vyřizování žádosti žalobce o informace podané dne 20. 12. 2013 (dále jen „**Žádost o informaci**“), kterou žalobce v režimu zákona č. 106/1999 Sb. požádal mj. o poskytnutí „*veškerých interních pokynů policejního prezidenta, které v současné době regulují vedení Národní databáze DNA*“ (dále jen „**Žádost o informaci**“).
5. Na str. 9 – 11 Žalovaný popsal závěry vyslovené v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalovaný uvedl, že povinný subjekt akceptoval výtky žalovaného a informace znečitelněné a vyloučené z poskytnutí tentokrát přesně definoval a popsal. Neposkytl žalobci ty části textu, které se netýkají předmětné Žádosti o informace, respektive ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie ČR a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž jejich zveřejnění by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Povinný subjekt podle žalovaného opakovaně konstatoval, že ty části textu závazného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech (dále jen „**ZPPP č. 250/2013**“), které žalobci poskytl, korespondují s textem již dříve zveřejněného závazného pokynu policejního prezidenta č. 88/2002, k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA. Rozsah znečitelněného textu ZPPP č. 250/2013 je dán tím, že tento interní akt řízení nenahradil pouze závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, ale i šest dalších interních aktů řízení. Povinný subjekt se dle žalovaného opět odkazuje na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., které umožňuje omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Povinný subjekt v této souvislosti zdůraznil, že při omezení práva na informace postupoval v souladu s § 12 zákona č. 106/1999 Sb. a poskytl žalobci všechny jím požadované informace ze ZPPP č. 250/2013, tj. informace týkající se vedení Národní databáze DNA, včetně informací ohledně odebrání a uchovávání biologického materiálu, a vyloučil pouze ty, které nijak neupravují jeho činnost jakožto orgánu veřejné moci navenek, tj. vůči veřejnosti, nijak se nevztahují na osoby stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti v rámci Policie ČR. Povinný subjekt se dle žalovaného zabýval i otázkou, zda na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., je omezení poskytnutí požadovaných informací nejen možné, ale i nezbytné; přihlédl přitom zároveň k § 11 odst. 6 tohoto zákona. Žalovaný uvedl, že povinný subjekt trvá na tom, že předmětný závazný pokyn policejního prezidenta obsahuje údaje o metodách a systému, které Policie ČR užívá při

odhalování a objasňování trestné činnosti. Jde o technické postupy, které nejsou systematicky popsány ve veřejně dostupných odborných kriminalistických publikacích a jejichž zveřejnění by proto nepochybně bylo způsobilé ohrožit plnění úkolů Policie ČR v dané oblasti. Znalost konkrétních údajů o metodách a systému identifikačních úkonů směřujících ke zjištění pachatelů trestných činů by mohla být potencionálně zneužita těmito pachateli tak, aby postupům Policie ČR přizpůsobili své jednání a eliminovali účinnost při objasňování trestné činnosti. Takovéto údaje v závazném pokynu povinný subjekt podle žalovaného znečitelnil. Omezení přístupu k těmto informacím je tedy v daném případě plně odůvodněno nezbytným opatřením k ochraně veřejné bezpečnosti a bezpečnosti státu. Povinný subjekt také poukázal na čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

7. Žalovaný dále na str. 11 – 13 Napadeného rozhodnutí shrnul obsah námitek, jimiž žalobce proti závěrům vysloveným v Prvostupňovém rozhodnutí brojil.
8. Žalovaný konstatoval, že v době podání žádosti (prosinec 2013) nebyl ZPPP č. 250/2013 účinný. Doplnil, že tento předpis, na rozdíl od v době podání žádosti účinného závazného pokynu policejního prezidenta č. 88/2002, upravuje zásady a technické postupy všech identifikačních úkonů prováděných Policií ČR, nikoli pouze odebrání biologického materiálu osob pro účely stanovení profilu DNA a vedení databáze DNA. Povinný subjekt, jak je dle žalovaného uvedeno ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, neposkytl podle žalovaného žalobci ty části textu ZPPP č. 250/2013, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie ČR a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž jejich zveřejnění by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Žalovaný odmítl, že by bylo Prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, u jakých konkrétních ustanovení bylo poskytnutí informací odmítnuto podle § 11 odst. 1 písm. a) a v jakých případech podle § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. Oba důvody totiž podle žalovaného spolu korespondují a vzájemně na sebe navazují a prolínají se. Podle žalovaného proto není třeba u každého v Prvostupňovém rozhodnutí vyjmenovaného ustanovení pokynu zvlášť označit, podle kterého ustanovení bylo jeho poskytnutí odmítnuto. Žalovaný uvedl, že jednak se jedná o interní akt řízení, u kterého zákon po správním uvažení umožňuje jeho text neposkytnout. Neposkytnuté informace by současně mohly dle žalovaného ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.
9. Ze Žádosti o informace je přitom podle žalovaného zcela zřejmé, že se žalobce nedomáhal informací o provádění jiných identifikačních úkonů. V době podání žádosti byl účinný závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, upravující pouze odebrání biologického materiálu osob pro účely stanovení profilu DNA a vedení databáze DNA. Žalobci je dle žalovaného nepochybně známo, že podle § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 273/2008 Sb.**“), může Policie České republiky provádět i jiné identifikační úkony, přesto informace k jiným identifikačním úkonům podle žalovaného nežádal, když všechny čtyři otázky v části B) Žádosti o informace se týkají výhradně Národní databáze DNA a profilů DNA. Také veškeré odkazy na jiné interní akty řízení se dle žalovaného týkají jiných identifikačních úkonů, nikoliv odebrání biologických vzorků za účelem

získávání profilů DNA a nakládání s nimi, jak je v Prvostupňovém rozhodnutí podle žalovaného výslovně uvedeno.

10. Žalovaný dále uvedl, že důvod zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. příslušníků a zaměstnanců Policie ČR podílejících se na odběru biologického materiálu a nakládání s ním, spočívá v možné kontaminaci odebraných stop. Profil DNA těchto osob je podle žalovaného v případě potřeby odečten od kontaminovaného (smíšeného) profilu a tím je získán skutečný profil DNA odebrané stopy. Osobní údaje těchto příslušníků a zaměstnanců Policie ČR jsou zpracovávány pouze v souvislosti s jejich služebním či pracovním zařazením, a to výhradně po dobu výkonu vymezené činnosti. Při změně jejich služebního či pracovního zařazení nebo při ukončení služebního či pracovního poměru k Policii ČR, jsou všechny jejich identifikační úkony podle žalovaného zlikvidovány. Všichni dotčení pracovníci jsou s tímto postupem předem prokazatelně seznámeni a ZPPP č. 250/2013 je jim dostupný po celou dobu jejich pracovního nebo služebního poměru k Policii České republiky. Domněnka, že ke zpracování údajů dochází i u osob, které již zaměstnanci Policie ČR nejsou a jejichž osobní údaje jsou nicméně zpracovávány Policií ČR i nadále, na nichž zakládá žalobce svou námitku, je tedy dle žalovaného mylná.
11. Žalovaný dále konstatoval, že skutečnost, že články z předmětného závazného pokynu, které povinný subjekt odmítl poskytnout, upravují součinnost Policie ČR s Generální inspekcí bezpečnostních sborů, nezpochybňuje jejich charakter vnitřního pokynu, který zavazuje výhradně příslušníky a zaměstnance Policie ČR a nedopadá na osoby stojící mimo Policii ČR, tedy ani na příslušníky a zaměstnance jiných bezpečnostních sborů. Ani tvrzení žalobce, že předmětné články vyplývají z pravidel součinnosti mezi Policií ČR a Generální inspekcí bezpečnostních sborů stanovených zákonem, podle žalovaného nijak nezpochybňuje skutečnost, že obsahují informace, jejichž zveřejnění by bylo způsobitelné ohrozit plnění úkolů nejen Policie ČR, ale i Generální inspekce bezpečnostních sborů, při předcházení, odhalování a objasňování trestné činnosti příslušníků bezpečnostních sborů. I vyloučení těchto informací je tedy dle žalovaného zcela oprávněné.
12. K námitce žalobce týkající se informačního systému FODAGEN žalovaný uvedl, že povinný subjekt znečitelněním vyloučil z poskytnuté informace toliko články obsahující specifikaci a popis způsobu zabezpečení informačního systému FODAGEN a specifikaci technických podmínek jeho provozování. Informace, které upravují přístupy příslušníků a zaměstnanců Policie ČR prostřednictvím informačního systému FODAGEN k údajům vztahujícím se k Národní databázi DNA, povinný subjekt žalobci podle žalovaného poskytl.
13. Žalovaný byl přesvědčen, že předmětný interní pokyn ve vyloučených částech nijak nezavazuje vnější subjekty ani nezasahuje do práv jednotlivých fyzických osob. Jsou jím upraveny pracovní postupy a konkretizace úkolů vyplývajících z působnosti úřadu jako provedení předpisů úřadu vyššího; jsou v něm zakotveny interní toky informací a konkrétní instrukce, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jsou jimi vázáni (akty řízení). Vyloučené informace ze závazného pokynu policejního prezidenta se dle žalovaného netýkají výkonu veřejné správy navenek a nemohou ovlivnit jiné subjekty, než ty, které jim z hlediska služební podřízenosti pod disciplinární odpovědností podléhají. Povinný subjekt podle žalovaného provedl správní uvážení v uvedeném smyslu a řádně je zdůvodnil. Z odůvodnění je tak jednoznačně zřejmé, proč k omezení práva přístupu k informacím přistoupil a že měl legitimní důvody, které vedly

v konkrétních souvislostech k oprávněnému omezení práva na informace. Povinný subjekt podle žalovaného svá předchozí rozhodnutí doplnil a své argumenty pro odmítnutí požadovaných informací řádně podpořil argumenty a vyloučené informace konkretizoval a popsal. Žalovaný se proto neztotožnil s námitkami žalobce, ale přiklonil se k důvodům odmítnutí žádosti povinným subjektem. Povinný subjekt zodpověděl žalobci podle žalovaného všechny otázky týkající se ukládání profilů DNA do Národní databáze DNA obsažené v jeho Žádosti o informace a poskytl mu všechny části textu ZPPP č. 250/2013, které upravují zpracování osobních údajů získaných v souvislosti s identifikačními úkony v systému FODAGEN a v systémech databáze DNA, přičemž znečitelnil pouze ty části textu, které se netýkají předmětné Žádosti o informace, resp. ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie ČR a nijak se netýkají osob stojících mimo ni. Poskytnuté části textu ZPPP č. 250/2013 podle žalovaného korespondují s textem závazného pokynu policejního prezidenta č. 88/2002. Rozsah znečitelnění textu předmětného závazného pokynu policejního prezidenta je podle žalovaného dán tím, že tento interní akt nenahradil pouze závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, ale i dalších šest interních aktů řízení, kterých se Žádost o informaci netýkala.

III. Žaloba

14. Žalobce na str. 2 – 3 žaloby stručně rekapituloval průběh vyřizování Žádosti o informaci.
15. Pod **prvním žalobním bodem žalobce** namítal, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, u jakých konkrétních ustanovení závazného pokynu bylo poskytnutí informací odmítnuto podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a v jakých případech podle § 11 odst. 6 tohoto zákona. Závěr žalovaného k odpovídající námitce vznesené v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí považoval žalobce za nesprávný. Namítl, že důvody odmítnutí se logicky liší u jednotlivých ustanovení, z nichž některá se dotýkají práv třetích osob a jejich poskytnutí tak nelze odmítnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. (např. pokud jde o odmítnuté části věnované daktyloskopii, popisu osoby nebo fotografování), jiná zase zjevně nemohou nijak narušit vyšetřování a jejich poskytnutí tak nelze odmítnout s odkazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. (např. zpracování osobních údajů zaměstnanců Policie ČR). Samozřejmě mohou existovat ustanovení, pro jejichž odmítnutí budou platit oba důvody, nicméně tvrzení, že oba důvody platí pro všechny vyloučené části, případně, že na sebe důvody navazují, prolínají se apod., považoval žalobce za málo důvěryhodné a krajně nepravděpodobné. Žalobce namítl, že Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná a nutí žadatele o informace spekulovat o tom, co konkrétně bylo důvodem odmítnutí žádosti u konkrétních ustanovení, místo aby mu to bylo ze strany povinného subjektu jasně sděleno.
16. Žalobce dále shrnul, že důvody odmítnutí poskytnutí jednotlivých částí požadovaného pokynu uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí se s větší či menší intenzitou opakují, přičemž podle žalobce je lze strukturovat do několika skupin.
  - 1) úprava se nevztahuje k problematice analýz DNA, ale k jiným identifikačním metodám – například k daktyloskopii, popisu osoby, fotografování apod.
  - 2) úprava odkazuje na jiné předpisy či interní akty řízení
  - 3) úprava se vztahuje výlučně ke zpracování osobních údajů zaměstnanců Policie ČR

4) úprava se vztahuje ke spolupráci s Generální inspekcí bezpečnostních sborů (poskytování součinnosti, prověřování potřebnosti dalšího zpracování)

5) úprava se týká zabezpečení přístupu do IS FODAGEN.

17. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce k závěru žalovaného, že se žalobce Žádostí o informaci nedomáhal informací o provádění jiných identifikačních úkonů, namítl, že jeho záměrem při Žádosti o informace bylo skutečně primárně získání informací o zpracování provozních a lokalizačních údajů a genetických údajů ze strany Policie ČR. Doplnil, že vzhledem k tomu, že běžnému občanovi není dostupná informace, jaké interní akty řízení jsou momentálně v účinnosti, žádal obecně v bodě B.4) své Žádosti o informace o poskytnutí „*veškerých interních pokynů policejního prezidenta, které v současné době regulují vedení Národní databáze DNA*“ Z této přesné citace je dle žalobce zřejmé, že žádost směřovala k poskytnutí celého pokynu jako celku, nikoli k poskytnutí částí, které se týkají pouze Národní databáze DNA. Žalobce doplnil, že závazný pokyn policejního prezidenta je jedním z interních aktů řízení Policie ČR, kterým se musí řídit její zaměstnanci. Tyto pokyny mají jasně danou formu, jsou číslovány, je stanovena jejich účinnost, jsou vyhlášovány ve Sbírce interních aktů řízení Policejního prezidia. Žalobce považoval za logické a jazykově správné vyložit žádost o poskytnutí pokynu policejního prezidenta, který reguluje určitou oblast, jako žádost o poskytnutí celého předpisu. Výklad povinného subjektu a žalovaného považoval žalobce za nesprávný a ve své podstatě pouze za účelovou snahu poskytnout požadovaný pokyn pokud možno co nejvíce zcenzurovaný.

18. Pod **třetím okruhem žalobních bodů** žalobce upozornil, že dle závěrů vyslovených v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, čj. 10 A 251/2011 - 38, platí, že jen sám fakt, že by poskytnutí informace mohlo ohrozit činnost Policie ČR, k odmítnutí poskytnutí informace s odkazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. nestačí. Jak soud podle žalobce konstatoval, „*uvedený efekt nelze spatřovat v prozrazení informací obecně známých či dostupných např. v odborných kriminalistických publikacích.*“ Totéž podle žalobce platí o informacích týkajících se problematiky upravené v již dříve (např. právě ve věci vedené u Městského soudu v Praze ve věci 10 A 251/2011) poskytnutých pokynech policejního prezidenta, která je dnes upravena v ZPPP č. 250/2013.

19. Ke skupině důvodů, kde byla odepírána informace o odkazech na jiné předpisy nebo akty řízení, žalobce uvedl, že není zřejmé, s odkazem na jaké ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. je informace konkrétně odepřena, zda jde o § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 6 zákona nebo snad o obě tato ustanovení. Pokud jde o odkazy na další předpisy nebo interní akty řízení, tak i tyto odkazy jsou dle žalobce obsaženy v interním pokynu, který se vztahuje k právům třetích osob, jsou důležité pro informovanost o právech těchto osob, neboť jsou součástí interního předpisu a ustanovení tohoto předpisu provazují s předpisy dalšími, čímž dotváří informaci, která je pro třetí osoby zásadní k posouzení dopadu předpisu a praxe, která z něho vychází, do ústavně zaručených práv. Odmítnutí poskytnutí informace s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. tak v tomto případě žalobce vzhledem k provázanosti těchto informací považoval za nesprávné. Pokud jde o odmítnutí s odkazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., žalobce považoval za nemožné, aby samotný odkaz na další utajované interní pokyny nebo předpisy mohl jakkoli poškodit práva třetích osob nebo činnost orgánů činných v trestním řízení. Pouhá informace, že určitá problematika je nějakým způsobem regulována, aniž by bylo zřejmé, jaký je obsah této regulace,

nemůže podle žalobce naplnit podmínky odmítnutí požadované v § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.

20. Ke skupině důvodů, kdy se podle povinného subjektu úprava vztahuje pouze ke zpracování osobních údajů zaměstnanců Policie ČR, žalobce namítl, že tento důvod může naplňovat odmítnutí podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nicméně pouze v případech, kdy se zpracování těchto osobních údajů skutečně vztahuje pouze k osobám, které jsou aktuálně zaměstnanci Policie ČR. Přes tvrzení žalovaného v Napadeném rozhodnutí, že osobní údaje těchto osob jsou likvidovány, se žalobce domnívá, že tyto mechanismy v předmětném pokynu nastaveny nejsou, a že ke zpracování údajů dochází i u osob, které již zaměstnanci Policie ČR nejsou. Pokud by tomu totiž tak nebylo a například osoba, která prováděla odběr DNA na místě činu, by od policie odešla, mohlo by to podle žalobce mařit vyšetřování, neboť její vzorek a profil DNA by měl být podle tvrzení žalované okamžitě zničen a nebylo by tak možné odebrané DNA používat k identifikaci. Žalobce doplnil, že bývalí zaměstnanci nemají přístup k interním aktům, které toto zpracování aktuálně regulují. Pokud tedy tento důvod dopadá i na osobní údaje osob, které nejsou již zaměstnanci Policie ČR, považoval žalobce toto odmítnutí rovněž za nezákonné.
21. K další skupině důvodů žalobce namítl, že není vůbec zřejmé, z jakého důvodu byly odmítnuty právě informace týkající se součinnosti s Generální inspekcí bezpečnostních sborů. Činnost Generální inspekce bezpečnostních sborů dopadá podle žalobce nejen na zaměstnance Policie ČR, ale i na zaměstnance dalších bezpečnostních sborů, nelze tedy použít zdůvodnění dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle žalobce pak není také zřejmé, jakým způsobem by poskytnutí informací o součinnosti poskytované Generální inspekcí bezpečnostních sborů mělo v souladu s § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. poškodit práva třetích osob nebo schopnost orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat trestnou činnost, když pravidla této součinnosti vyplývají z příslušných ustanovení zvláštního zákona.
22. Konečně k poslední skupině důvodů, kde se úprava podle povinného subjektu týká zabezpečení přístupu do IS FODAGEN, žalobce uvedl, že lze považovat odepření informace za oprávněné, pokud odkazuje na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. a utajené informace by mohly vést k narušení integrity dat a například ulehčit útok na příslušné databáze. Naopak pokud jde například o informace, kdo má do IS FODAGEN přístup a za jakých podmínek, či jaké jsou druhy přístupových oprávnění do systému, lze podle žalobce považovat odmítnutí informace za nezákonné, neboť se jedná o důležitou informaci pro posouzení míry zásahu do základních práv třetích osob, jejichž osobní údaje jsou v IS FODAGEN zpracovávány.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 11. 2014 na str. 2 – 8 podrobně shrnul průběh vyřizování Žádosti o informaci a na str. 9 – 10 rekapituloval obsah námitek, jimiž žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí brojil. Na str. 11 – 13 pak žalovaný odkázal na odůvodnění Napadeného rozhodnutí a beze zbytku setrval na v něm uvedených shora rekapitulovaných závěrech, které ve svém vyjádření reprodukoval.

V. Replika žalobce

24. Žalobce v replice ze dne 19. 12. 2014 setrval na své žalobní argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. Účastníci řízení ostatně s rozhodnutím ve věci bez jednání rovněž souhlasili (jejich souhlas byl podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován).
26. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci **prvního žalobního bodu** namítal nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí a Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
27. Žalobce konkrétně namítal, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, u jakých konkrétních ustanovení závazného pokynu bylo poskytnutí informací odmítnuto podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a v jakých případech podle § 11 odst. 6 tohoto zákona. Poukazyval na to, že důvody odmítnutí se logicky liší u jednotlivých ustanovení pokynu, z nichž některá se dotýkají práv třetích osob a jejich poskytnutí tak nelze odmítnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., jiná pak dle žalobce zjevně nemohou nijak narušit vyšetřování a jejich poskytnutí tak nelze odmítnout s odkazem na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.
28. Soud ze správního spisu ověřil, že v posuzované věci žalobce Žádostí o informaci žádal mj. o poskytnutí *veškerých interních pokynů policejního prezidenta, které v současné době regulují vedení Národní databáze DNA*.
29. Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt rozhodl s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 ve spojení s § 15 zákona č. 106/1999 Sb. o částečném odmítnutí Žádosti o informaci s tím, že tím, že z textu ZPPP č. 250/2013 včetně příloh k tomuto internímu aktu řízení, který reguluje provádění všech identifikačních úkonů a zpracování osobních údajů s nimi souvisejících, jehož se žalobce domáhal ve vztahu k vedení Národní databáze DNA, neposkytl ty části textu, které se netýkají předmětné Žádosti o informaci, respektive ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž jejich zveřejnění by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Povinný subjekt přitom ve výroku (vázán k tomu právním názorem předchozího zrušujícího rozhodnutí žalovaného) identifikoval jednotlivá ustanovení ZPPP č. 250/2013, jejichž obsah žalobci odepřel, spolu se stručnou charakteristikou obsahu odepřených ustanovení pokynu. V odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí pak povinný subjekt odkázal na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., přičemž doplnil, že postupoval v souladu s § 12 zákona a poskytl žadateli všechny jím požadované informace ze ZPPP č. 250/2013, tj. informace týkající se vedení Národní databáze DNA, včetně informací ohledně odebrání a uchovávání biologického materiálu, a vyloučil pouze ty, které nijak neupravují jeho činnost jakožto orgánu veřejné moci navenek, tj. vůči veřejnosti, nijak se nevztahují na osoby stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti v rámci Policie České republiky. Rovněž pak povinný subjekt v rámci Prvostupňového rozhodnutí poukázal na § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. s tím, že předmětný pokyn obsahuje údaje o metodách a systému, které Policie

České republiky užívá při odhalování a objasňování trestné činnosti. Podle povinného subjektu jde o technické postupy, které nejsou systematicky popsány ve veřejně dostupných odborných kriminalistických publikacích a jejichž zveřejnění by proto nepochybně bylo způsobilé ohrozit plnění úkolů Policie České republiky v dané oblasti. Povinný subjekt doplnil, že znalost konkrétních údajů o metodách a systému identifikačních úkonů směřujících ke zjištění pachatelů trestných činů by mohla být potenciálně zneužita těmito pachateli tak, aby postupům Policie České republiky přizpůsobili své jednání a eliminovali jejich účinnost při objasňování trestné činnosti. Uzavřel, že právě takové údaje povinný subjekt v textu ZPPP č. 250/2013 znečitelnil.

30. Žalobce již předmětnou námitku nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí uplatnil v odvolání proti tomuto rozhodnutí.
31. Žalovaný neshledal předmětnou námitku důvodnou s tím, že oba důvody odmítnutí informací spolu korespondují a vzájemně na sebe navazují a prolínají se. Podle žalovaného proto není třeba u každého v Prvostupňovém rozhodnutí vyjmenovaného ustanovení pokynu zvlášť označit, podle kterého ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. bylo jeho poskytnutí odmítnuto. Žalovaný uvedl, že jednak se jedná o interní akt řízení, u kterého zákon po správním uvážení umožňuje jeho text neposkytnout. Neposkytnuté informace by současně mohly dle žalovaného ohrozit schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky.
32. Městský soud v Praze připomíná, že podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnost. Formální podmínkou, která ze zmíněného pravidla stanoveného ústavním pořádkem vyplývá, tedy je požadavek zákonného stanovení důvodu pro neposkytnutí informace.
33. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. platí, že „*povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*“.
34. Podle § 11 odst. 6 tohoto zákona pak platí, že „*povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena*“.
35. Mezi účastníky je v daném ohledu především sporné, zda je Prvostupňové rozhodnutí a zprostředkovaně Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, pokud není v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým odepřeným ustanovením ZPPP č. 250/2013 uvedeno, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. byla požadovaná informace odepřena.

36. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
37. Správní soudy se ve své rozhodovací praxi opakovaně vyjádřily rovněž k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí. Ustálená rozhodovací praxe přitom stojí na závěru, že přezkoumá-li odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, sám zatíží své rozhodnutí o odvolání shodnou vadou. V tomto směru lze pro větší stručnost odkázat na právní názor vyslovený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, čj. 5 As 63/2009 - 81, ze dne 31. 3. 2010, čj. 8 Azs 2/2010 - 57, ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 - 91, či ze dne 8. 9. 2010, čj. 9 Afs 57/2010 - 139, a celé řadě dalších rozhodnutí tohoto soudu, který je třeba obdobně aplikovat i ve vztahu rozhodnutí odvolacího orgánu a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jak plyne jednoznačně např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41.
38. Na půdorysu právní úpravy zákona č. 106/1999 Sb. je třeba se zřetelem k výše popsaným obecným standardům přezkoumatelnosti v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti podrobně vyložit, proč bylo nutné danou informaci neposkytnout, tj. zdůvodnit aplikaci konkrétního důvodu pro nevyhovění žádosti. Povinný subjekt, resp. odvolací orgán jsou tedy především povinni podřadit zjištěný skutkový stav pod příslušný důvod uvedený v zákoně č. 106/1999 Sb. a jsou povinni se přezkoumatelným způsobem vypořádat s námitkami uplatněnými žadatelem (k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v oblasti práva na informace srov.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 As 94/2011 - 83).

39. V posuzovaném případě se povinný subjekt v Prvostupňovém rozhodnutí, veden k tomu závazným právním názorem vyjádřeným žalovaným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 12. 5. 2014, čj. MV-25719-5/KM-2014, neomezil toliko na prostý výčet jednotlivých ustanovení ZPPP č. 250/2013, jejichž poskytnutí žalobci odepřel, ale ve výroku i v odůvodnění stručně charakterizoval jejich obsah. Soud podotýká, že v tomto ohledu správní orgány dostály požadavku (skutkové) identifikace odpíraných informací pro účely odůvodnění jejich zneprístupnění, jak vyplývá z ustálené rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014 - 48).
40. Žalobci je však třeba přisvědčit v tom, že pokud povinný subjekt opřel Prvostupňové rozhodnutí ve výroku o dva samostatné zákonem předvídané důvody odmítnutí požadovaných informací, bylo jeho povinností, aby ve vztahu k jednotlivým odepřeným informacím, zde tedy jednotlivým odepřeným ustanovením ZPPP č. 250/2013, uvedl, který z oněch dvou zákonných důvodů aplikoval na to které ustanovení pokynu, jehož obsah povinný subjekt stručně charakterizoval.
41. Soud doplňuje, že žádost o poskytnutí informace jistě může být odmítnuta z více zákonem předvídaných důvodů. Právní úprava obsažená v zákoně č. 106/1999 Sb. kumulaci důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nebrání a nevylučuje ani jejich uplatnění v jednom rozhodnutí. Ke kumulaci důvodů přitom může dojít jak vůči různým informacím požadovaným v jedné žádosti (např. určitá část požadovaného dokumentu nebude poskytnuta z důvodu ochrany obchodního tajemství a jiná jeho část z důvodu o ochrany osobních údajů), tak (spíše výjimečně) vůči jedné informaci (srov. shodně *Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016*).
42. I v případě kumulace důvodů pro odmítnutí informací je však třeba nade vší pochybnost zajistit dodržení výše popsaných standardů přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.
43. Poukáže-li přitom povinný subjekt ve výroku rozhodnutí o (částečném) odmítnutí poskytnutí požadovaných informací na více zákonných důvodů odepření informace, přičemž rovněž v odůvodnění takového rozhodnutí pouze v obecné rovině charakterizuje tyto aplikované důvody odepření informací, aniž by je konkrétně vztáhnul k jednotlivým informacím, jejichž poskytnutí žadateli odepřel, shora popsaným standardům podle přesvědčení soudu nedostojí.
44. Právě tak tomu bylo v nyní posuzované věci. Jak bylo popsáno výše, povinný subjekt ve výroku Prvostupňového rozhodnutí opřel odmítnutí znečitelněných ustanovení ZPPP č. 250/2013 o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a o ustanovení § 11 odst. 6 tohoto zákona. Rovněž v odůvodnění povinný subjekt poukázal na obě zákonná ustanovení a v obecné rovině vyložil jejich vztah k ZPPP č. 250/2013. Povinný subjekt však nad rámec stručné charakterizace obsahu jednotlivých odepřených ustanovení pokynu, k níž byl zavázán právním názorem žalovaného, ve vztahu k jednotlivým odepřeným částem pokynu neuvedl, zda je jejich poskytnutí vyloučeno z důvodu stanoveného v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., z důvodu upraveného v § 11 odst. 6 tohoto zákona, nebo případně z obou těchto zákonných důvodů, které jsou ve

vztahu ke konkrétnímu odepřenému ustanovení pokynu naplněny současně. Závěr o tom, který konkrétní důvod ze dvou odkazovaných zákonem předvídaných důvodů byl ve vztahu ke konkrétnímu ustanovení pokynu aplikován, přitom ze samotné stručné informace o obsahu jednotlivých odepřených ustanovení pokynu dovodit nelze.

45. Soud doplňuje, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí ani z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by snad správní orgány aplikovaly v případě všech odepřených ustanovení pokynu obě zákonná ustanovení současně, tj. že by měly za to, že ve vztahu ke všem odepřeným ustanovením pokynu byly dány oba dva zákonné důvody odmítnutí informací současně. Žalobci lze v tomto směru v obecné rovině přisvědčit, že takový závěr vylučuje již povinným subjektem stručně uvedená obsahová charakteristika jednotlivých odepřených ustanovení pokynu. Sám žalovaný ostatně shora rekapitulovaným vyjádřením k odpovídající odvolací námitce připustil, že tomu tak není, když považoval za nepotřebné u každého v Prvostupňovém rozhodnutí vyjmenovaného ustanovení pokynu zvlášť označit, podle kterého ustanovení bylo jeho poskytnutí odmítnuto.
46. Soud souhlasí se žalobcem, že za této situace není z Prvostupňového rozhodnutí zřejmé, na základě jakého konkrétního zákonného důvodu byla ta která část pokynu žalobci odepřena, přičemž tento postup povinného subjektu nutí žalobce spekulovat o tom, co konkrétně bylo důvodem odmítnutí žádosti u konkrétních ustanovení, namísto toho, aby mu byly tyto důvody ze strany povinného subjektu jasně sděleny. Do obdobné pozice pak staví postup povinného subjektu a žalovaného rovněž soud v navazujícím soudním přezkumu, neboť ani soudu není (a to i se znalostí obsahu odepřených ustanovení ZPPP č. 250/2013) z odůvodnění obou rozhodnutí zřejmé, jaký konkrétní zákonem předvídaný důvod byl ve vztahu k té které části pokynu vyloučené z poskytnutí aplikován. Jak bylo uvedeno výše, takový důvod přitom není v žádném ohledu zřejmý ani ze samotné stručné identifikace obsahu jednotlivých odepřených ustanovení pokynu.
47. S ohledem na výše uvedené závěry je tedy nutno Prvostupňové rozhodnutí považovat v tomto ohledu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
48. Žalobce přitom na uvedenou vadu Prvostupňového rozhodnutí důvodně poukazoval již v odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný však na předmětnou námitku nevešel, Prvostupňové rozhodnutí přezkoumal, a proto v souladu s dříve popsánými judikatorními východisky k problematice řetězení nepřezkoumatelných rozhodnutí zatížil Napadené rozhodnutí shodnou vadou.
49. Lze tedy uzavřít, že Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí jsou podle přesvědčení zdejšího soudu s ohledem na shora popsaná východiska plynoucí z ustálené rozhodovací praxe správních soudů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nemohou v soudním přezkumu obstát.
50. Městský soud v Praze dále s ohledem na závěry ustálené rozhodovací praxe správních soudů zkoumal, zda při konstatování nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí může přistoupit k přezkoumání rozhodnutí i optikou dalších žalobci vznesených námitk.
51. Nejvyšší správní soud totiž v tomto směru vychází ze závěru, že jakkoli je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nutnou a dostatečnou

podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezbavuje to krajský soud vedle konstatování takového nepřezkoumatelnosti též povinnosti vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.

52. Jak přitom uvádí Nejvyšší správní soud, v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu se totiž může stát, že toto rozhodnutí bude ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám nepřezkoumatelné, ať již pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, avšak ve vztahu k jiným, na prvních z nich relativně nezávislým, požadavkům přezkoumatelnosti vyhoví. Může tomu být nejen tehdy, vztahuje-li se nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí toliko k některému z vícero jeho výroků, ale například i tehdy, je-li odůvodnění jednoho výroku nepřezkoumatelné toliko ve vztahu k určitým skutkovým či právním otázkám, výsledek jejichž posouzení sám o sobě neovlivňuje posouzení dalších skutkových či právních otázek, které byly rovněž pro rozhodnutí správního orgánu o věci podstatné (v podrobnostech srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
53. Zdejší soud mohl s ohledem na popsaná východiska přistoupit k vypořádání relativně nezávislých žalobních námitek vznesených v rámci **druhého okruhu žalobních bodů**, jimiž žalobce poukazoval na to, že Žádost o informaci směřovala k poskytnutí ZPPP č. 250/2013 jako celku, nikoli k poskytnutí částí, které se týkají pouze Národní databáze DNA. Žalobce považoval za logické a jazykově správné vyložit žádost o poskytnutí pokynu policejního prezidenta, který reguluje určitou oblast, jako žádost o poskytnutí celého předpisu.
54. Jak bylo uvedeno výše, žalobce Žadostí o informaci požádal mj. o poskytnutí „*veškerých interních pokynů policejního prezidenta, které v současné době regulují vedení Národní databáze DNA*“. Uvedený požadavek byl vznesen pod bodem B.4) Žadosti o informaci v rámci skupiny požadavků týkajících se problematiky Národní databáze DNA.
55. Soud v tomto směru ze správního spisu zjistil, že povinný subjekt ve výroku Prvostupňového rozhodnutí mj. uvedl, že z textu ZPPP č. 250/2013 „*neposkytuje ty části textu, které se netýkají předmětné žádosti o informace*“. Obdobný závěr povinný subjekt zopakoval v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, přičemž na jiném místě odůvodnění současně uvedl, že „*rozsah znečitelného textu pokynu policejního prezidenta č. 250/2013 je dán tím, že tento interní akt řízení nenabradil pouze závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002 upravující problematiku Národní databáze DNA, ale ještě šest dalších interních aktů řízení*“.
56. K námitkám obsahově odpovídající námitkám vzneseným pod druhým žalobním bodem, uplatněným v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí konstatoval, že povinný subjekt zodpověděl žalobci všechny otázky týkající se ukládání profilů DNA do Národní databáze DNA obsažené v Žádosti o informace a poskytl žalobci všechny části textu ZPPP č. 250/2013, které upravují zpracování osobních údajů získaných v souvislosti s identifikačními úkony v systému FODAGEN a v systémech databáze DNA, přičemž znečitlnil pouze ty části textu, které se netýkají předmětné Žadosti o informaci, resp. ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie ČR a nijak se netýkají osob stojících mimo ni. Poskytnuté části textu ZPPP

č. 250/2013 podle žalovaného korespondují s textem závazného pokynu policejního prezidenta č. 88/2002. Rozsah znečitelnění textu předmětného pokynu je podle žalovaného dán tím, že tento interní akt nenahradil pouze závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002, ale i dalších šest interních aktů řízení, kterých se žádost o poskytnutí informace netýkala. Žalovaný současně uvedl, že z Žádosti o informaci je zcela zřejmé, že se žalobce nedomáhal informací o provádění jiných identifikačních úkonů, když všechny čtyři otázky v části B) Žádosti o informace se týkají výhradně Národní databáze DNA a profilů DNA.

57. Mezi účastníky je tedy v nyní posuzované sporné, zda byl povinný subjekt v reakci na podanou Žádost o informaci, kterou se žalobce domáhal poskytnutí veškerých interních pokynů policejního prezidenta, které regulují vedení Národní databáze DNA, povinen poskytnout žalobci (po vyloučení částí, u nichž byl dán zákonný důvod odepření informací) celý textu ZPPP č. 250/2013 za situace, kdy tento pokyn neupravuje pouze problematiku související s Národní databází DNA, ale reguluje celou řadu dalších typů identifikačních úkonů realizovaných Policií ČR.
58. Městský soud v Praze nemohl žalobci v jeho námitkách přisvědčit. Soud má za to, že Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí nejsou zatížena vadou nezákonnosti z toho důvodu, že povinný subjekt, resp. žalovaný v reakci na výše citovaný požadavek, jak byl formulován v Žádosti o informace, žalobci neposkytl ty části ZPPP č. 250/2013, které se netýkaly problematiky související s Národní databází DNA.
59. Povinný subjekt postupoval v daném ohledu podle přesvědčení soudu se zřetelem k zásadě rychlosti a hospodárnosti ovládaající výkon veřejné správy, pokud vyložil obsah předmětné části podané Žádosti o informaci (s ohledem na obsah dalších požadavků vznesených žalobcem pod bodem B Žádosti o informace) tak, že žalobce žádá v režimu zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí úpravy obsažené v interním aktu řízení Policie České republiky týkající se regulace vedení Národní databáze DNA. Uvedený výklad předmětu a rozsahu dané části Žádosti o informaci nelze v žádném ohledu považovat za „*účelovou snahu poskytnout požadovaný pokyn pokud možno co nejdříve zcenzurovaný*“, jak se domnívá žalobce.
60. Soud souhlasí s žalovaným, že za dané skutkové situace nelze povinnému subjektu vytýkat, že nepřistoupil k tomu, aby všechna ustanovení ZPPP č. 250/2013 upravující problematiku týkající se jiných identifikačních úkonů poměřoval jednotlivými důvody pro odmítnutí žádosti o informace předvídanými zákonem č. 106/1999 Sb. Takový postup by pro povinný subjekt znamenal nepřiměřenou zátěž za situace, kdy bylo lze se s ohledem na způsob formulace předmětné části Žádosti o informaci legitimně domnívat, že žalobce usiluje toliko o poskytnutí informací o regulaci vedení Národní databáze DNA.
61. Podanou žádost přitom povinný subjekt právě v takto vyloženém rozsahu vyřídil, jakkoli svůj postup zatížil vadami popsány v rámci vypořádání prvního okruhu žalobních bodů.
62. Podle závěru soudu pak nešlo se zřetelem k výše uvedenému ani o případ, kdy by měl povinný subjekt postupovat podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a vyzvat žalobce k upřesnění jeho žádosti.
63. Žalobci podle stanoviska soudu ostatně nic nebránilo (a ani nadále nic nebrání), aby v reakci na postup povinného subjektu jinou žádostí požádal rovněž

o poskytnutí úpravy obsažené v závazných pokynech policejního prezidenta regulující jiné typy identifikačních úkonů realizovaných Policií ČR.

64. Napadené rozhodnutí ani Prvostupňové rozhodnutí však nejsou v tomto ohledu podle přesvědčení soudu zatížena vadou nezákonnosti.
65. Zdejší soud pak s ohledem na procesní vyústění shora popsanych závěrů k nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí nemohl posuzovat důvodnost zbývajících žalobních námitek.
66. Se zřetelem ke všem výše uvedeným skutečnostem zdejšímu soudu nezbylo než obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. pro jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
67. Městský soud v Praze se konečně musel zabývat žalobním návrhem, v němž žalobce kromě zrušení Napadeného rozhodnutí a Prvostupňového rozhodnutí požadoval, aby soud v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nařídil žalovanému požadované informace poskytnout.
68. Soud v tomto ohledu konstatuje, že žalobnímu návrhu se zřetelem k závěrům plynoucím z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vyhovět nemohl. Soud v tomto řízení uzavřel, že jsou obě rozhodnutí vydaná žalovaným v této věci nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Z rozhodovací praxe správních soudů přitom plyne, že soudu za této situace nepřísluší nahrazovat úvahy správních orgánů o tom, zda a v jakém rozsahu nebo jak konkrétně mají být informace žadatelům poskytnuty, neboť je toliko oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost jejich závěrů. Jak vyplývá z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., soud přezkoumává, zda jsou dány důvody k případnému odmítnutí žádosti. Přezkoumáním se přitom rozumí taková činnost soudu, při níž soud posuzuje, zda důvody, o něž povinný subjekt odmítnutí poskytnutí informací opřel, ob stojí či nikoli. Podle citovaného ustanovení může takto soud postupovat tehdy, pokud tyto důvody neshledá a zároveň není dán některý z dalších povinným subjektem neaplikovaných důvodů pro odmítnutí žádosti.
69. V přezkoumávané věci byla rozhodnutí žalovaného z výše popsanych důvodů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že základní podmínkou pro užití § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, tj. musí se jednat o rozhodnutí, v němž žalovaný srozumitelným způsobem řádně odůvodnil aplikaci konkrétního zákonného důvodu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, čj. 5 As 75/2013 - 53, ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013 - 36, či ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010 - 65).
70. Na základě všech shora uvedených skutečností soud Napadené rozhodnutí i Prvostupňové rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle ust. § 76 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední žalovaný při rozhodování o Žádosti o informaci závěry vyslovené výše v bodech 36 – 49 tohoto rozsudku. Pokud budou žalovaný a povinný subjekt opětovně zvažovat odepření poskytnutí informací s poukazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a § 11 odst. 6 tohoto zákona, ke každému konkrétnímu odepřenému ustanovení ZPPP č. 250/2013 uvedou, na základě jakého z uvedených zákonných důvodů odmítají žalobci obsah toho kterého ustanovení pokynu poskytnout. Své závěry přitom přezkoumatelným způsobem zdůvodní.

71. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
72. S přihlédnutím k okolnostem posuzované věci zdejší soud nad rámec nezbytného odůvodnění podotýká, že se zřetelem k tomu, že žalovanému bylo závazným právním názorem uloženo, aby v případě, kdy se rozhodne požadované informace žalobci znovu odepřít, ke každému konkrétnímu odepřenému ustanovení ZPPP č. 250/2013 uvedl, na základě jakého z uvedených zákonných důvodů odmítá žalobci obsah toho kterého ustanovení pokynu poskytnout, a své závěry přitom přezkoumatelným způsobem odůvodnil, bude soud v případném následném řízení v této věci moci přezkoumat postup žalovaného a případně využít svého oprávnění plynoucího z § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Současně nelze vyloučit, že by soud v takovém případě k případné žádosti žalobce o přednostní projednání věci zvažoval konkrétní okolnosti tohoto případu spočívající v přístupu žalovaného k ochraně ústavně zaručeného práva žalobce na informace.
73. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby a sepsí repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2018

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

Elektronický podpis - 22.2.2019
Certifikát autora podpisu :
